

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres : 30. jun 2004. godine

Izveštaj : Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Optuženi Predrag Milojević, Kinez izjavio je da razume optužnicu, ali da ne priznaje izvršenje krivičnog dela niti krivičnu odgovornost. Optuženi Milojević istakao je da je saznao da su istražni sudija i upravnik zatvora pritiskali jednog čoveka da ga optuži i dodao da on dva meseca uopšte nije znao ko ga je optužio i doveo u vezu sa ovim zločinom. On je izrazio nadu da će se tokom postupka saznati istina i da će za zločin odgovarati prave ubice, a da će tome doprineti i prisustvo punomoćnika oštećenih Nataše Kandić. Po njegovim rečima, on je tokom borbi u Vukovaru bio pripadnik odreda *Leva supoderica*, u kojem je bilo najviše dobrovoljaca SRS-a, ali i ljudi iz Vukovara, Mađara itd. Optuženi je istakao da zločin na Ovčari nije izvršen 20, već 19. novembra 1991. godine. On je tog dana u večernjim časovima krenuo na Ovčaru zajedno sa Kamenim, Maretom i Cecom. Tamo su zatekli mnogo ljudi, a optuženi većinu njih nije poznavao. Iako nije ulazio u hangar video je unutra zarobljenike u civilnoj odeći, kako sede, a tu je bilo i puno lokalnih Vukovarčana. Optuženi Milojević naglasio je da na Ovčari nije video majora Šljivančanina, kapetana Radića i kapetana Mrkšića, niti bilo koga iz Gardijske brigade JNA. Po rečima optuženog, oni su se na Ovčari zadržali između 30 i 40 minuta, a prilikom odlaska im se priključila jedna osoba, koja se sa njima vratila za Vukovar. Pre odlaska, on je po gestikulacijama video da se njegov komandant Kameni raspravlja sa optuženima Vujovićem i Vujanovićem. Nakon te rasprave, Kameni im je rekao: «Ajmo odavde, upadajte». Po rečima Milojevića, ispred njihovog automobila je bio traktor sa prikolicom punom zarobljenika, a svuda okolo je bila vojska. Ljudi koji su «tovarili» zarobljenike u traktorsku prikolicu bili su civili koje je optuženi Milojević prvi put video i koje ni nakon toga nije upoznao. Nakon što su krenuli za traktorom i prešli stotinak metara zaglibili su se u blato, a traktor je skrenuo sa puta. Po rečima optuženog, nakon 10 – 15 minuta uspeali su da izađu iz blata, okrenu se i vrate nazad u štab. Optuženi je naglasio da je atmosfera na Ovčari bila paklena i nepredvidiva. Tamo je bilo oko 100 vojnika sa belim uprtačima i optuženi nije mogao da veruje da će se desiti to što se desilo. Optuženi je dalje rekao da su nakon povratka sa Ovčare, oko 19 časova, otišli kod tetka Radojke na večeru, gde su se videli sa kapetanom Radićem. Kapetan Radić im je tom prilikom rekao da ne treba da brinu o tome šta će se desiti na Ovčari pošto je tamo vojska. Kada je sutradan video kapetana Radića, ovaj je psovao i vikao: «Svo vreme ga čuvam, a on se okrvavio», misleći na prvog svedoka saradnika. Govoreći o funkcijama optuženih Vujovića i Vujanovića, optuženi Milojević je istakao da su oni bili komandiri četa i dodao da je Vujović bio pod komandom kapetana Radića, dok je Vujanović bio pod komandom kapetana Bojkovskog. Optuženi je potom govorio o svojim kontaktima sa ostalim optuženima i prvim svedokom saradnikom. Po njegovim rečima, on se dva puta sastao sa optuženim Lančuižaninom i svedokom saradnikom, dok je jednom zajedno sa svedokom saradnikom otišao kod Marka Ljuboje. Istakao je da svedoka saradnika poznaje od 1991. godine da nisu išli zajedno u akcije i da ga nije video na Ovčari. Dodao je da je svedok saradnik imao «maniju gonjena i smatrao je da ga svi cinkare». Nakon što se pojavio feljton «Istina o Ovčari» svedok saradnik je došao kod

njega i rekao mu da nije umešan u zločin, ali da se plaši Vukovarčana i da misli kako će mu smestiti. Tada je rekao optuženom kako: «treba potopiti sve Vukovarčane, Stanka, Nadu, Miroljuba, Kresojevića i dr» Takođe mu je rekao kako: «će se osvetiti ako Stanko progovori».

Optuženi Predrag Dragović, zvani Ceca, izjavio je da razume za šta se tereti, ali da ne postoji nijedna osoba koja bi u odnosu na njega mogla da potkrepi navode optužnice. Dragović je istakao da je na Ovčaru otišao sa Ljubojom, Kinezom i Lančužaninom i da se tamo zadržao 10 – 15 minuta ispred hangara. Pošto je bio ranjen, ostao je u automobilu i izašao je samo da zapali cigaretu i mokri. Po njegovim rečima, tamo je bilo vojnika u raznim uniformama, a nakon 10 do 15 minuta Lančužanin im je rekao da kreću, pa su krenuli za traktorom sa prikolicom, ali im se automobil zaglibio u blato. Na traktorskoj prikolici je bila cirada, tako da nije mogao videti da li su unutra bili ljudi, a na levom blatobranu je sedeo jedan čovek. Lice koje je krenulo sa njima je izašlo iz automobila i pošlo u pravcu gde je otišao traktor kako bi pozvalo nekog da im pomogne da se izvuku iz blata. Optuženi Dragović je istakao da je pošao za njim mada i sam ne zna zašto. Tada se začula rafalna paljba iz automatskih pušaka, a to lice ga je upitalo: «šta ćemo sada»? Nakon što su izvadili automobil iz blata, vratili su se za Vukovar. Optuženi je naglasio da na Ovčari nije video optužene Vujovića i Vujanovića i dodao da mu je poznato da je njegov komandant Lančužanin imao sukob sa Vujanovićem. Optuženi je potom izjavio da na Ovčari nije video nikoga od oficira JNA i dodao da zna da je major Šljivančanin izdao naređenje da nijedan zarobljenik ne sme da se strelja, zbog informacija koje je potrebno dobiti. Na kraju, optuženi Dragović istakao je da je odmah, već nakon dan-dva saznao šta se desilo na Ovčari.

Fond za humanitarnu pomoć